

CSOBÁNKA ZSUZSA EMESE

Mandala

*Éjjel jönnek értünk. Elhurcolnak a kerítés mellől,
egyessel lazítva a léckatonákat, mint tejfogakat.
Az ajtó mellett hátravetett fejjel egy ragyogó nő, nevet,
szemben kerubok ábítják álmatlan forgolódásait,
a pocsolyába fulladt arcokat.
Az eget akarta mind megrepeszteni, hiába.*

*Mondd, hova ereszkedik még a nyak mentén a bőr,
a fültőre húzódo ráncok miféle partot feszítenek?
A foltok mint felbők fedik el azt a sosem volt életet.
Hitetlen leszel, tagadsz állítás helyett. Árnyékos kézfejed.
Magadnak remélnél, de folyton másnak hazudsz.
Szébbnél szebb képek kísérik át, mikor csak futni tudsz.
Újrafeszül a bőr birsalmafénye. Hogy nevet. Halott a nő a képen.*

*A rutin úgy szelídül, hogy elbizonytalanítja minden reggeled.
Ébredés után a kávét, miközben kotorászva keresed,
hova lett a szemközti templom harangjából az ütő.
A kerubok tanácstalanul tárják szét kezeiket.
Régebben gyűlölted, óránként vert föl.
Legszebb álmaid akarta, és most másra sem vágsz,*

*odaadnád érte az összesed, vigye, legyen az övé a szívkonduálás,
ne lásd a borsóhüvelyt, a lifegő szaloncukrot a fán.
Vagy boldogan tűrnéd, mutassa,
miként aggatja magára kincseid. Fosztana ki.
Lopjon meg. Csak lenne meg az a bolygó test.
A kerubok templomfalba kövült karjai, a kép,*

*a lomba harangtesten görgő másik rész,
és járná körbe, mint egy belső város minden négyzetcentiméterét,
mert akkor elbitted, a terek az érintkezésen múlnak.
Az ágyon fekvő nézted, miként karistolja bele a bőrbe önmagát,
nézted, hogyan szívódik fel a vörösés bőrpír, mint az éjszakai
túlexponált körforgalomban párhuzamosan futó, kerengő útrendszerek.*

A harangozó

*A fürdőben szárazra gőzölt testek,
ebben a meztelenségben nincs kicsapódás.
Két kezükben ringó páracseppek,
zsibbadnak a szobrok ujjai, a kigyulladt márvány.*

*Az indulók arcán a sistergő utak
bejárhatóak, mint egy robbanómotor füstjele.
Elbúzott sötétítőfüggönyökbe rágott lyukak
szűrik át testükön a sánta éveket.*

*A latyak, a Duna és a zajló jég,
a bennük vesződő sirályok hangjai,
a gyerekekben világra hozott veszteség,
mind a tanulható félelem fals akkordjai.*

*Az átizzadt falakról álmodó belső szobákban
egyedül hajtja le a fejét. Tágas az ágy, a test.
Tékozló szíve a süllyedő hold vetett árnya.
Lassan könyököl ki az ácsolt gerendák felett.*

